

2. Racket, threat / Рекет, заплахи

Събитията се случват в началото на втората година от средното специализирано обучение на участниците (2011-2012). Такъв тип обучение получават ученици с ментално или поведенческо изоставане.

Класът се състои само от момчета, на възраст над 15 години.

Към класа се присъединява нов ученик. Той пуши и съвсем приятелски предлага цигари на останалите с надеждата, че получи същото в отговор. Съвсем скоро този приятелски жест се превръща в изисквано действие от страна на три момчета „дай цигара”.

Момчето е принудено да черпи с цигари 3, 4, 5 пъти на ден без никога да получава нещо като отплата.

На жертвата започва да му писва, но той не знае как да изрази това. Става нервен, некомуникативен и сам разрушава нещата, които изработва в училище. Един от учителите забелязва това и се намесва, за да го прекрати. Действията на насилие обаче само стават по-дискретни и се появяват заплахи „ако кажеш на някого, ще те пребия”. Все пак жертвата споделя с майка си, която се свързва с директота и му съобщава, че синът ѝ бива рекетиран.

За да разреши случая директорът свиква „гражданския съвет”, който е формиран към училището. В стремежа си да канализира насилието и да прекрати този феномен, спазвайки човешките права, това училище се е формирало като „гражданско”. В него учениците прокарват закони и ги спазват благодарение на „гражданския съвет”, който е демократично избран.

Директорът се среща с Дориан (тормозеното момче) и му обяснява как работи съвета. Успокоява го, защото Дориан се страхува, защото се превръща в информатор. Учителят също се опитва да накара Дориан да се включи в „гражданския съвет”. Учителят иска да отклони насилниците посредством превенция. Санкциите не са сред вариантите.

Дориан пристига в „гражданския съвет” изключително нервен. Там посредством дискусия, той влиза в контакт с всички рекетъори – един по един. Той споделя своите чувства: той също би искал да му се предлага цигара от време на време. Учителят предизвиква чувството за справедливост и честност у агресорите. Те признават фактите. Кевин, главният агресор, приема нещата доста зле, защото той е надзираван и знае че може отново да го върнат в центъра за ресоциализация за малолетни нарушители, от който е дошъл. Той ще продължи да бъде насилник. Вторият агресор се извинява на Дориан и дори му стиска ръката. Третият агресор казва, че ще се постарее да се държи добре.

След това първо заседание на „гражданския съвет” така наречените „черни карабинери” (добрите граждани на „гражданското училище”) поемат грижата за Дориан. Те го следят от дистанция.

Второ заседание на „гражданския съвет” е организирано на 29 септември без присъствието на жертвата и агресорите. Присъстват учители, надзиратели, „черни карабинери”. Последните потвърждават, че насилието продължава. Решават да говорят с Кевин, но без резултат. Ангажираният учител също потвърждава ескалиране на ситуацията. Тогава съветът решава да прибегне до санкции.

За целта е насрочено трето заседание, на което присъстват директора, учителите, класният ръководител и особено учителят надзирател, с който Кевин прекарва повече от 20 часа на седмица и който подкрепя Кевин, както и надзирателят на Кевин, както и самият Кевин. Всички му припомнят какво е извършил, както и какви предупреждения е получил. С помощта на надзорника, съветът убеждава Кевин, че поведението му е неприемливо.

Наложена му е санкция/репарация. Той трябва да се извини на Дориан откровено и да приеме правотата на санкцията. Трябва да осъзнае, че е извършил нещо нередно. Надзирателят му ще продължи да го следи. Ако се прояви като насилник отново той рискува много: може отново да бъде изпратен в центъра за ресоциализация на малолетни нарушители.

В края на съвета Кевин осъзнава сериозността на своите действия и се поправя. След този съвет всичко в класа е ок. Кевин дори се е кандидатира да бъде избран в следващия „граждански съвет“, за да представлява учениците. Напълно наясно е и приема факта, че може и да не бъде избран.